

>> On najbolje izgleda kada ima svoju patinu, kada nije šminker s farбом poput glazure. Posjetite susret na koji dolaze tisuće Bullija i shvatit ćete zašto. <<

kojeg pamtim – smeđe-krem T3 Caravelle s duplim kliznim vratima kroz kojeg smo trčali. Bio je to ultimativni auto za igru. Putovanja u Bullijima bila su posebna, jer stali bismo negdje na livadu, odmotali ručak, sjedili na pragu, mahali nogicama i veselo mljackali. Tu i tamo Dida i Baka bi nekog usput povezli. Kao klinac sam se na to ljutio. Da sutra patentiraju vremeplov, ja bih se vratio u taj dan, negdje u Srednju Bosnu, kada je Dida stao dvjema umornim ženama usred ničega, zamotan u crno od glave do pete usred ljeta, i povezo ih. Volio je drukčije ljude i kultu-

re, uvijek bi putem s nekime upao u neakvu priču. Doduše, one nisu riječ prozborile.

Pamtim i tužne trenutke. Kada bih ga pitao o Bullijima koje je imao, i kada bismo brojeći unatrag došli do smeđe-krem Caravelle, Dida bi samo ustuknuo. S njom je doživio prometnu nesreću, nakon koje se nikada nije potpuno oporavio. Posebno je volio T3 Caravelle i stare T1 dvobojne varijante, T2 ga nije oduševio, a T4 nije stigao kupiti jer je T3 bio jednostavno nepoderiv. Jednu mi je večer uspio, onako iz sjećanja, nabrojati čak 14 Bullija koji su

Nije lako biti ljubitelj Bullija, pogotovo ako sve želiš ili napraviti kako treba, ili uopće ne dirati – zato je hrđa u ovu garažu uvijek dobrodošla.

Stara servisna literatura najbolji je pomagač kada neki dio nedostaje, ali danas ju je vrlo teško i poprilično skupno nabaviti.

prošli kroz naše dvorište. S braćom je krenuo raditi u Njemačku i prvi auto kojeg su kupili bio je rabljeni i umorni Volkswagen Kombi bez stražnjeg prozora. To je bilo 1956. godine i to je zasigurno morao biti Barndoor. Eh, da mi je taj auto danas... S vremenom je Bullije mijenjao na bolje i kupovao ih nove, uglavnom putničke varijante, a jedan od najupamćenijih u kući bio je bijelo-plavi T1 iz 1960-ih na kojeg lagano naslonjen pozira za fotografiju koja me u mom obiteljskom albumu neizmjereno raduje.

Danas su Bulliji obožavani jer predstavljaju kult i način života, ali u našoj su kući bili sluga. Baka Anka i dida Frano bili su razumni, pragmatični i praktični ljudi. Moderni, reklo bi se. Bullije se nije posebno snimalo, oni su bili tek sporedni likovi u kutku veselih pastelnih obiteljskih fotografija koje danas čuvamo uz još ljepša sjećanja.

Crv mi nije dao mira i još 2009. sam zahvaljujući prijatelju Frani iz Volkswagen Buba kluba Zagreb kupio svoj prvi T1 Bulli iz 1966. godine. Prošlo je osam godina otkako ga imam, a još ne vozi. Već me zadirkuju, ali ja ne žurim. Možda me kopka jedno davno jutro kada sam se ustao ranije, znajući da Dida sutra ide u Njemačku, iako je Baka to uvijek lukavo tajila od nas. Sjećam se te scene koju još ne znam opisati. Tužan odlazak, ali i povjerenje da će ga naš Bulli opet sigurno dovesti kući. Možda se zbog toga osjećam sigurnije kada su mi auti rastavljeni? Ne znam... U jedno sam siguran: uživam prtljajući po garaži i navučen sam na Bulli još od djetinjstva. Jako. 🚗

>> Na zidu garaže su originalni stari filmski plakati, neki više, a neki manje provokativni. <<